

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

POHÁDKA O ŠKOLENÍ VE VOLYNI 9. – 13. 2. 2015

Byla – nebyla jedna škola v předhůří Šumavy. Jmenovala se VOŠ a SPŠ Volyně a v rámci projektu se zmožila na nové CNC centrum na výrobu dřevostaveb. I rozhodla se spřátelená škola z Moravy, že se v rámci svého „pohádkového“ projektu „Vytvoření vlastního střediska praxe MSDK pro rozvoj praktického vyučování“ pojede podívat o čem to je a případně se něco nového v tomto směru naučí. Když v této daleké zemi probíhal nádherný čas, nazývaný „jarní prázdniny“, vyjela zkušebně polovina oboru nábytkářská a dřevařská výroba SPŠ Hranice, autobusem směrem na západ. Nebojácně se probíjeli sněhovou vánicí po české dálnici a v bílé tmě stěží našli sjezd u Humpolce, kde se vydali do neznámých končin, směrem na Tábor. Sníh nepolevoval, cesta klouzala a navíc Husité nikde! Zato ale za Tábořem sněhu začalo rapidně ubývat, v Písku už byl vidět písek a ve Volyni vládl u ohně zcela jiný měsíček, nejspíše některý z jarních. Ihned podali zprávu domů, že dřevařský obor je nadále zachován v plném počtu a ve středu může vyrazit i druhá skupina.

Děkující řidiči, Bohu a žaludku, odebrali se ihned po příjezdu na oběd do školní jídelny. Hned potom si zabrali postele v chaloupce děda Vševeda, nazývané lidově internát školy, který je na kopci, nad údolím, ve kterém leží město Volyně. V dálce, na protějším kopci, se rýsovala bílá funkcionalistická budova průmyslové školy, se 150 -ti letou tradicí. Puzení silnou touhou po vzdělání se k ní všichni ihned vydali. Po společném fotu na schodech školy (nebylo jisté, kolik z nich tuto akci přežije, proto byla nutná evidence pro finanční úřad) vkročili dovnitř. Přivítal je nápis JEDINÁ CESTA K VĚDĚNÍ JE ČINNOST. I přes jeho burcující nebezpečnost, slibující práci, pokračovali chodbou dále, směrem, kde tušili královské komnaty ředitele školy, doktora Homolky. Náhle se všichni zarazili a ztuhli. Zpoza rohu na konci chodby se něco obrovského vynořilo. Proti světlu nebylo zcela jasné, co to je, zdali přízrak, nebo něco ještě horšího. Situace vypadala značně nebezpečně. Někteří přemýšleli o útěku, jiní o útoku, většina začala psát závěť na svých mobilech a holky tvrdily, že se jim nohy třesou průvanem. Když se již situace zdála zcela neúnosnou, ozval se hlas jako s hůry: „Tak vás tady všechny vítám ve Volyni, jakou jste měli cestu!“ Z obrovité postavy se vyklubal ředitel, následovaný svým zástupcem, usmívajícím se inženýrem Červeným. Slovy Boženy Němcové: „To bylo radosti ze shledání!“ Všichni se vzájemně přivítali a podle hesla ve vestibulu byli okamžitě rozpuleni a odvedeni na svá pracoviště, aby činností došli k vědění. Tímto zdánlivě končila pohádka a nastala práce, milý Lotrando! Všechno ale naštěstí zase běželo dál, opravdu jako v pohádce. Pravidelně se střídala výuka modelování na počítačích v programu SEMA, s jeho uplatňováním na počítačem řízeném obráběcím centru v hale za školou. Potom jídlo, hraní v tělocvičně, procházka večerní Volyní a vzájemná komunikace pomocí mobilů na internátě. Jeden „křupkový večírek“ s kytarami a zpěvem a už tu byl poslední den pobytu.

Ráno navíc pohádková přednáška o využití CNC technologie na dřevostavbách po celém světě, která čerpala z každoročního semináře o dřevostavbách, který zde probíhá v dubnu asi pro 700 zájemců z celého světa. (Jedna z prvních propagátorek prý byla baba Jaga v perníkové chaloupce.) Potom ještě naposledy se polaskat se strojem, pohladit frézu

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

a upravit trochu na počítači data ze včerejška, aby ze zázračného stroje mohly postupně začít vylézat části našeho PINOKIA, němeého dřevěného sluhy, kouzelného věrného kamaráda, kterého si odvezeme s sebou, a který s námi bude sdílet dobré i zlé v naší třídě. Byl to dvacetiminutový úspěšný porod. Neprobíhal ale hlavičkou napřed, jak je normálně zvykem. Nejprve vylezla jedna ruka, po ní druhá. Hned potom noha, s druhou v závěsu, no a pak teprve tělo, ale koncem pánevním. Ale ouvej, ještě před složením bylo vidět, že náš Pinokio musel uvnitř stroje svést o svůj život velký boj, při kterém si pochroumal levou nohu. Sukatá, oštípaná, nehodící se do tohoto krásného světa ani na Hurvínka. Tým se proto rozhodl pro oběť zlým silám, aby se vše napravilo. Byl obětován další kus dřeva do stroje a náhradní nožička už by potěšila i samotného Spejbla. Nový kamarád byl složen a pro jistotu zase rozložen, aby nám cestou nedělal problémy. Nastalo líbání a loučení s kamarády od stroje, a úprk do školy, kde sám pan ředitel rozdával všem certifikáty o absolvovaném pohádkovém školení. Opět loučení, nekonečné slzy, oběd a rozloučení i s krásným krajem z oken autobusu, jedoucího přes nedaleké Hoštice. Jen jsme na náměstí přibrzdili, projeli, nezastavovali, jak je zde dobrým zvykem, v kraji Trošky, slunce, sena a jahod.

Cesta zpátky už probíhala klasicky. Po nájezdu na D1, která je v příručkách uváděna jako dálnice, dostal každý na starost jistou část autobusu!“ Vždy, když jsme se dostali na úsek připomínající jízdu po schodech, se na pokyn řidiče „Držet!“, všichni snažili zachránit od oddělení a utřesení svoji část a nevypadnout do betonové brázdy. (Kupodivu nikdo nás za tu dobu nekontroloval, jestli máme platnou dálniční známku, nebo jestli nešidíme mýto.) Od Brna se dálnice zlepšila a začala připomínat okresní silnici. Všichni se proto začali věnovat balení, mobilním objednávkám rodičovských odvozů a vzájemnému loučení.

Druhá polovina dřevařů, se kterou jsme se při odjezdu míjeli kousek od Volyně, prý prožila něco podobného, jen si na konec vyrobila stojan na tablo. Při cestě tam ale museli bojovat s krvežíznivým ptákem, který na ně zaútočil. Samozřejmě zvítězili, ale odneslo to prasklé čelní sklo autobusu, se kterým se i vraceli zpátky a měli problémy na D1, aby neodpadlo. Střídali se prý po dvou na nárazníku a drželi sklo zvenku. Udatní to jinoši!

No, a když jsme pohádkově začali, tak i pohádkově skončíme.

Dost jsme se naučili, Pat i Mat z nás jistě mají radost, čarodějnice jsme nepotkaly, Karkulka byla na prázdninách, vlka jsme nechytily a měli jsme se královsky. A pokud by někdy bylo třeba, i toho draka chytíme!

Urban J.